

1.

Ден първи: вторник, 21 април 2009 г.

Отрязък от време-пространството...

Центърът за управление на Големия адронен колайдър на ЦЕРН се намираше в нова сграда: построяването ѝ беше възложено през 2004 г. и довършено през 2006 г. Сградата обграждаше вътрешен двор, който нямаше как да не бъде наречен „ядрото“. Всеки кабинет имаше прозорци с изглед както към ядрото, така и към останалата част от ширналата се във всички посоки територия на ЦЕРН. Четириъгълникът, заобикалящ ядрото, беше двуетажна сграда, но главните асансьори имаха четири спирки: две надземни равнища, сутеренът, съдържащ котелното отделение и склада; и подземното стометрово равнище, водещо до района на скелето за монорелсата, използвана за обхождане на двайсет и седем километровия кръгъл тунел на колайдъра. Самият тунел минаваше под обработваеми земи, покрайнините на женевското летище и подножието на планината Юра.

Южната страна на главния коридор в сградата на Центъра за управление бе разделена на осемнайсет дълги секции, всяка от които беше украсена с мозайка, направена от художник от една от страните, членки на ЦЕРН. Гръцката изобразяваше Демокрит и произхода на теорията за атома; немската описваше живота на Айнщайн, а датската – на Нилс Бор. Не всички мозайки имаха физици за свои теми: на френската се виждаше изглед от Париж, а италианската показваше лоза с хиляди лъскави аметисти на мястото на гроздовете.

Същинската контролна зала в Центъра за управление на Големия адронен колайдър бе идеален квадрат с широ-

ки, плъзгащи се врати, разположени точно в центъра на две от стените. Залата беше висока два етажа и стените на долния бяха от стъкло, така че туристическите групи да могат да наблюдават работата вътре; ЦЕРН предлагаше тричасови туристически обиколки в понеделниците и съботите между 9:00 и 14:00 часа. Под прозорците висяха деветнайсетте знамена на страните членки, по пет на всяка стена; двайсетото място бе заето от знамето на Европейския съюз.

В контролната зала имаше десетки конзоли. Една беше предназначена за инжектиране на частици; тя контролираше началото на експериментите. Следващата беше разположена под ъгъл и съдържаше десет монитора, които да показват резултатите, изпратени до ALICE* и CMS** детекторите, огромни подземни системи, които записват и се опитват да идентифицират частиците, получени от експериментите с Големия адронен колайдър. Мониторите на третата конзола показваха частите от постепенно спускащия се под земята тунел на колайдъра, с H-образния монорелсов път, висящ от тавана.

Лойд Симко, изследовател, родом от Канада, седна пред конзолата за инжектиране. Той беше на четирийсет и пет, висок и гладко избръснат. Очите му бяха сини, а късо подстриганата му коса бе толкова тъмнокафява, че можеше да се нарече дори черна – като се изключи областта около слепоочията, където беше прошарена.

Физиците, занимаващи се с теорията на елементарните частици, не се славеха като любители на елегантното облекло и доскоро Лойд не правеше изключение. Но преди няколко месеца се бе съгласил да дари целия си гардероб на женевския клон на Армията на спасението и бе позволил на приятелката си да избере всичките му нови дрехи.

* ALICE (A Large Ion Collider Experiment) – една от шестте експериментални установки на Големия адронен колайдър, предназначена да изучава сблъсъците между тежки йони. – *Б. пр.*

** CMS (Compact Muon Solenoid – Компактен мюонен соленоид) – един от двата големи универсални детектора на елементарни частици в Големия адронен колайдър. – *Б. пр.*

Честно казано, дрехите бяха малко крещящи за неговия вкус, но беше принуден да се съгласи, че никога не е изглеждал толкова елегантно. Днес той носеше бежова риза, сако в коралов цвят и кафяви панталони с външни вместо вътрешни джобове; и – в съзвучие с модната традиция – черни италиански кожени обувки. Лойд също така се бе сдобил с няколко универсални символа за висок статус, които по случайност си отиваха по цвят с облеклото му: химикалка „Мон Блан“, която носеше защипана за вътрешния си джоб, и златен швейцарски аналогов часовник.

От дясната му страна, пред детекторната конзола, седеше самата специалистка по наконтване – приятелката му инженер Мичико Комура. Десет години по-млада от Лойд, на трийсет и пет, Мичико имаше дребно чипо носле и лъскава черна коса, фризирана на популярната в момента прическа каре.

Зад нея беше застанал Тео Прокопидис, участник в изследванията на Лойд. Тео бе на двайсет и седем – със седемнайсет години по-млад от Лойд. Само някой шегаджия би сравнил консервативния, застаряващ Лойд с неговия буен гръцки партньор от екипа на Крик и Уотсън*. Тео имаше къдрава, гъста, тъмна коса, сиви очи и изпъкнала челюст. Почти винаги носеше червени дънки – Лойд не ги харесваше, но никой под трийсет вече не обличаше сини дънки – и една от безбройните си тениски с герои от анимационни филми. Днес това беше птичето Туити.

Зад останалите конзоли се бяха наредили още десетина учени и инженери.

Преместване на отрязъка...

Като се изключи лекото бръмчене на климатика и тихото бучене на вентилаторите на апаратурата, в контролната зала цареше абсолютна тишина. Всички бяха нервни и напрегнати след дългия ден, в който бяха подготвяли експеримента. Лойд огледа стаята и дълбоко си пое дъх. Пулсът му беше ускорен, усещаше как стомахът му се е свил.

* Крик и Уотсън – учени от университета в Кеймбридж, откриватели на двойната спирална структура на молекулата на ДНК. – *Б. пр.*

Часовникът на стената бе аналогов, а този на конзолата – цифров. И по двата бързо приближаваше 17:00 часа – което за Лойд, дори след две години в Европа, все още означаваше 5:00 следобед.

Лойд беше директор на група от почти хиляда физици, използващи ALICE детектора. Той и Тео бяха подготвяли две години днешния сблъсък между частици – две години, за да свършат работа колкото за два човешки живота. Опитваха се да пресъздадат енергийни нива, които не са съществували от първата наносекунда след Големия взрив, когато температурата на вселената е била 10 000 000 000 000 000 градуса. В процеса на работа те се надяваха да открият Светия граал на високоенергийната физика, дълго търсеният бозон на Хигс, частицата, чиито взаимодействия осигуряват маса на останалите частици. Ако експериментът им проработеше, Нобеловата награда, полагаща се за такова откритие, щеше да е тяхна.

Целият експеримент бе автоматизиран и точно разпределен във времето. Нямахме голям прекъсвач, който да се превключи, нямаше тригер, скрит под бутон с пружина, който да се натисне. Наистина Лойд беше проектирал програмата на експеримента и Тео бе написал отделните ѝ модули, но сега вече всичко беше под контрола на компютъра.

Когато дигиталният часовник достигна 16:59:55, Лойд започна да брои отзад напред на глас:

– Пет.

Той погледна към Мичико.

– Четири.

Тя му се усмихна окуражително. Господи, колко я обичаше...

– Три.

Премести погледа си към младия Тео, вундеркинда – този тип млада звезда, какъвто самият Лойд си бе мечтал да стане, но не беше успял.

– Две.

Тео самонадеяно му направи знака с вдигнатия палец.

– Едно.

„Моля те, Господи – помисли си Лойд. – Моля те.“
– Нула.
И тогава...

И тогава, внезапно, всичко стана различно.

Светлината изведнъж се промени – мъждивото осветление на контролната зала беше заменено от слънчеви лъчи, прииждащи откъм прозореца. Но нямаше приспособяване, нямаше дискомфорт, нямаше го и усещането, че зениците му се свиват. Сякаш те вече се бяха нагодили към по-ярката светлина.

Освен това Лойд не можеше да контролира очите си. Искаше да се огледа, да види какво става, но те като че ли се движеха по своя собствена воля.

Намираше се в легло... явно гол. Усещаше памучните чаршафи, които се плъзгаха по кожата му сякаш той се повдигаше, за да се облегне на лакътя си. И главата му се движеше – зърна за миг прозорци, които очевидно се намираха на втория етаж на къща. Виждаха се дървета и...

Не, това не можеше да е истина. Листата на дърветата бяха обагрени в огненочервено. Но днес беше 21-ви април – пролет, не есен.

Погледът на Лойд продължи да се мести и изведнъж той се стресна, осъзнавайки, че не е сам в леглото. Имаше още някой до него.

Отдръпна се.

Не, това не беше точно. Той не бе способен на никакви физически реакции; сякаш съзнанието му беше отделено от тялото. Но *почувства* случилото се като отдръпване.

Другият в леглото беше жена, но...

Какво ставаше, по дяволите?

Тя бе стара, сбръчкана, кожата ѝ беше полупрозрачна, косата ѝ – като бяла паяжина. Колагенът, който някога бе изпълвал бузите ѝ, сега се беше свлякъл около устата ѝ, чиито гънки от усмивките вече се бяха изгубили сред останалите бръчки.

Лойд се опита да се претърколи по-надалеч от старичката, но тялото му отказа да му съдейства.

Господи, какво става?

Беше пролет, не есен.

Освен ако...

Освен ако, разбира се, сега не се бе озовал в южното полукълбо. Пренесен по някакъв начин от Швейцария в Австралия...

Но не. Дърветата, които беше зърнал през прозореца, бяха явори и тополи; *трябваше* да е някъде в Северна Америка или Европа.

Ръката му се протегна. Жената носеше тъмносиня риза. Но това не беше горнище на пижама; имаше прихванати с копчета еполети и няколко джоба – работно дочено облекло, като онези, продавани от „Л. Л. Бийн“ и „Тили“, удобни за носене от жените, докато работят в градините си. Лойд усети как пръстите му докосват тъканта, почувства мекотата ѝ, еластичността ѝ. И тогава...

Това пръстите му напипаха едно копче, твърдо, пластмасово, затоплено от тялото ѝ, полупрозрачно като кожата ѝ. Без никакво колебание пръстите му сграбчиха копчето, дръпнаха го, промушиха го странично през обшития по ръба илик. Преди Лойд да почувства, че горната част на дрехата е отворена, погледът му, все още действащ по своя воля, отново се вдигна към лицето на възрастната жена и се закова върху бледите ѝ сини очи, чиито ириси бяха заобиколени от накъсани пръстени от белота.

Той усети как собствените му бузи се опъват, докато се усмихва. Ръката му се плъзна отвътре в дрехата ѝ, напипа гърдата ѝ. Лойд отново искаше да се отдръпне, да измъкне ръката си. Гърдата ѝ беше мека и съсухрена, кожата висеше свободно по нея – беше като скапан плод. Пръстите му се събраха, следвайки контурите на гърдата, и намериха зърното.

Лойд почувства натиск някъде надолу в тялото си. За един ужасен миг си помисли, че е получил ерекция, но не беше това. Оказа се, че пикочният му мехур е пълен; налагаше се да уринира. Отдръпна ръката си и видя как веждите на старата жена се вдигат любопитно. Усети, че раменете му се повдигнаха и се спуснаха – кратко свива-

не на рамене. Тя му се усмихна – топла усмивка, усмивка на разбиране, сякаш това е най-естественото нещо на света, сякаш му се налага често да се извинява в самото начало. Зъбите ѝ бяха леко пожълтели – обикновеното пожълтяване, което идва с възрастта, – но иначе бяха в отлично състояние.

Най-накрая тялото му направи онова, което той искаше през цялото време – изтърколи се надалеч от жената. Докато правеше това, Лойд почувства болка в коляното си – рязко бодване. Болеше, но външно не го показва. Провеси краката си от леглото, стъпалата му шляпнаха меко върху прохладните дъски на пода. Когато се изправи, видя повечко от света зад прозореца. Беше или средата на сутринта, или средата на следобеда, сянката, хвърляна от всяко дърво, падаше точно върху съседното. Някаква птичка си почиваше на един от клоните; тя се разтревожи от внезапното движение в стаята и разтвори криле. Червеношийка... не, не малката червеношийка на Стария свят, а голям северноамерикански дрозд; това определено бяха Съединените щати или Канада. Всъщност пейзажът много напомняше за Нова Англия – Лойд обичаше есенните цветове на Нова Англия.

Той усети, че тръгва бавно, почти влачейки се, по твърдите дъски. Сега осъзнаваше, че тази стая не е в къща, а по-скоро във вила; мебелировката беше обичайната за извънградските къщи. Тази нощна масичка – ниска, изработена от талашит с тънък като хартия фурнир, имитиращ дърво; най-накрая я разпозна. Беше купил тази мебел като студент и в края на краищата я бе сложил в стаята за гости в Илинойс. Но какво правеше тук, в това непознатото място?

Лойд продължи нататък. Дясното му коляно го тревожеше с всяка следваща стъпка; чудеше се какво ли не е наред с него. На стената висеше огледало; рамката му беше от чепат бор, върху който бе нанесен прозрачен лак. Разбира се, той не си подхождаше с по-тъмното „дърво“ на нощната масичка, но...

Госпоги.